

provides awareness of the peculiarities of language the world of the host country, the linguistic and extra-linguistic factors that cause communication. As a result of this activity, new forms of cultural space are born that have little or no impact on other people, but play a key role in the process of interaction.

References

1. Коваленко О. Ю. Культурологічний підхід при формуванні міжкультурної компетентності в процесі вивчення іноземних мов студентами-економістами. URL: http://www.vestnik-philology.mgu.od.ua/archive/v15/part_1/48.pdf
2. Шпильківська Л. С. Франкофонія в мовному розмаїтті в умовах глобалізації. URL: https://ir.kneu.edu.ua/bitstream/handle/2018/30676/SMK_23.pdf?sequence=1&isAllowed=y
3. Лучкевич В. В. Діяльність міжнародної організації франкофонії у формуванні сучасного європейського культурно-освітнього простору. URL: <https://dspace.uzhnu.edu.ua/jspui/bitstream/lib/14244/1/ДІЯЛЬНІСТЬ%20МІЖНАРОДНОЇ%20ОРГАНІЗАЦІЇ%20ФРАНКОФОНІЇ%20У%20ФОРМУВАННІ.pdf>

ВПЛИВ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ НА РЕЛІГІЙНЕ ВИХОВАННЯ УКРАЇНЦІВ

Розлуцька Г. М.

*доктор педагогічних наук, професор кафедри загальної педагогіки та педагогіки вищої школи
ДВНЗ «Ужгородський національний університет»
м. Ужгород, Україна*

Євроінтеграційні процеси сприяють поширенню в українському суспільстві чужих ідеологічних конфесії, поряд із меркантильно-прагматичними аксіологічними пріоритетами. Підрастає нове покоління українців, для яких основними цінностями в житті є: матеріальна вигода, технологічні тренди, психотропні речовини, тощо. При цьому все більшим стає розрив із духовними традиціями української нації. В сучасних реаліях цікавим є історичний досвід, діяльності Греко-Католицької Церкви на Закарпатті, що була впродовж століть провідником духовних, національних, моральних, культурних цінностей, увиразненням національної самоідентифікації українців.

На початку XIX ст. австрійський уряд, щоб контролювати національно-державницькі стремління народів, що населяли території Угорського королівства почав підтримувати інтереси національних меншин. У свою чергу, угорці прагнули послаблення єдності національних меншин, тому

роздвібували їх адміністративно, політично, економічно, навіть культурно. Тоді як, створення Мукачівської єпархії засвідчило про підтримку Габсбурзького двору та породило релігійний і майже гомогенний з етнічного погляду моноліт, який акумулював ідеї духовності, освіченості, соборності і переконливо увиразнив власні національні пріоритети закарпатців.

Намагаючись розділити та асимілювати спільноту християн східного обряду об'єднаних у Мукачівській єпархії римо-католицькою церковною ієрархією та угорськими чиновниками плелись інтриги. Так, було вирішено відокремити частину Мукачівської єпархії, яка становила етнічне ядро – Пряшівщину. Папською буллою «*Relata Semper*» від 1818 року було узаконено створення Пряшівської єпархії і підпорядковано митрополічій владі Остригомського архієпископа, примаса Угорщини. Право номінації Апостольський Престол надав імператору в силу його патронату над цілою Угорщиною, в якості «апостольського короля». Однак єпископ-номінант, перш ніж прийняти єпископські посвячення, повинен був отримати згоду з Риму. Щорічно єпископ Пряшівський зобов'язувався складати ісповідання віри, завірене двома каноніками, яке потім надсилалось у Відень Апостольському нунцієві. Таким чином, самостійна Пряшівська єпархія перебувала під пильним контролем з боку церковних адміністраторів Риму, Відня, Острога і, як дочірня єпархія Мукачівської греко-католицької єпархії, завжди оглядалася на рішення мукачівських владик.

Внаслідок канонізації Мукачівської, а згодом і Пряшівської, єпархії змінилось не лише становище уніатського духовенства шляхом матеріального забезпечення і запровадження обов'язкової освіти, але й статус самої греко-католицької церкви, формально зрівняної з іншими конфесіями і, таким чином, введеної в систему загальнодержавного життя імперії. Все це дозволило духовенству виконувати не тільки душпастирські функції, але й суспільні обов'язки, що дало йому можливість зайняти провідне місце в громадсько-політичних та культурно-освітніх процесах на Закарпатті.

Революція 1848-1849 рр. сприяла актуалізації національних ідей на Закарпатті, головними носіями яких стали греко-католицькі священики. Русійною силою цього процесу також виступала церковна інтелігенція, яка перебувала під впливом ідеології просвітництва та романтизму.

Водночас «Весна народів» для закарпатського греко-католицького духовенства стала переломною з огляду необхідності вибору національно-політичних орієнтирів: залишатися лояльними до політики Габсбургів, які сприяли їхньому привілейованому становищу в краї або ж пристати на бік угорського руху, що вирізнявся своїм радикалізмом та наростаючим націоналізмом. Очевидно, що революція 1848-1849 рр. відіграла ключову роль у розколі духовенства греко-католицької церкви на Закарпатті, їхньому виборі політичних орієнтирів.

Під тиском суспільно-політичних подій тієї доби, закарпатське греко-католицьке духовенство розділилося на два різновекторні ідейні табори – москвофільський та австрофільський. Особливість концепції полягала в тому, що об'єднання слов'янських народів розглядалося не як політичне згуртування навколо Росії, а як «процес культурного єднання слов'ян», створення «літературної вільної слов'янської держави». Будителі-москвофіли вбачали в Росії гаранта і захисника прав слов'янських народів, а тому радо зустріли російську армію, кинуту Миколою I на придушення угорської революції на Закарпатті і в Угорщині.

Створення у 1867 році дуалістичної Австро-Угорської монархії негативно вплинуло на Греко-Католицьку Церкву та на національний рух на Закарпатті. У 1771–1867 рр. Греко-Католицька Церква на Закарпатті зазнала злетів (канонізація Мукачівської та Пряшівської єпархій, збільшення кількості парафій та вірників) і падінь (початковий етап її мадяризації). Утім саме інституційне оформлення Греко-Католицької Церкви стало найбільш яскравим виявом національної свідомості українців Закарпаття.

Позитивним наслідком протистояння духовних лідерів, мукачівських владик спробам денационалізації українців стало утвердження рідної мови у релігійних обрядах, науці та освіті. Водночас, подальший науковий інтерес становить всебічне дослідження розвитку і становлення системи греко-католицьких шкіл на Закарпатті.

EUPHEMISMS IN ENGLISH AND FRENCH

Рутило А. М.

*студентка факультету іноземних мов
Тернопільський національний педагогічний університет
імені Володимира Гнатюка
м. Тернопіль, Україна*

In the previous decade the euphemisms formation process proceeds with special intensity. This is explained by the fact that in the modern world one of the most important factors promoting euphemisms formation, and their fastening in a language is their ability to be a powerful tool of new public sets formation, and euphemisms receive extremely wide circulation in socially significant spheres of speech activity.

The term 'euphemism' is generally understood as an innocuous word or expression used in place of one that may be found offensive or suggest something unpleasant. Some euphemisms are intended to amuse, while others use bland, inoffensive terms for concepts that the user wishes to downplay. Euphemisms may be